DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)
24. september 1987 *

I sag 340/85,

Acciaierie e Ferriere di Porto Nogaro SpA, San Giorgio di Nogaro (Udine), repræsenteret af selskabets legale repræsentant og medlem af bestyrelsen Francesco Marano ved advokat Fabrizio Massoni, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat André Elvinger, 15, Côte d'Eich,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved Sergio Fabro, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af professor Paolo De Caterini, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående, principalt, en påstand om annullation af Kommissionens individuelle beslutning af 9. oktober 1985, hvorefter det sagsøgende selskab blev pålagt en bøde for overskridelse af produktions- og leveringskvoter for jern- og stålprodukter, og, subsidiært, en påstand om nedsættelse af bøden,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden F. Schockweiler, dommerne G. Bosco og R. Joliet,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

* Processprog: Italiensk.

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 12. maj 1987,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 18. juni 1987,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgået til Domstolens Justitskontor den 14. november 1985, har Acciaierie e Ferriere di Porto Nogaro SpA (herefter benævnt »Porto Nogaro«), San Giorgio di Nogaro (Udine), i medfør af EKSF-Traktatens artikel 36, stk. 2, anlagt sag angående en principal påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 9. oktober 1985 om at pålægge det sagsøgende selskab en bøde på 217 650 ECU, beregnet på grundlag af en sats af 50 ECU pr. ton overskridelse, idet selskabet i andet kvartal 1983 havde overskredet sin produktionskvote for armeringsstål (gruppe V) med 1 765 tons og sin produktionskvote for handelsstål (gruppe VI) med 2 484 tons samt endelig sin leveringskvote for sidstnævnte gruppe med 522 tons. Det sagsøgende selskab har subsidiært påstået bøden nedsat.

2 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, Porto Nogaro's anbringender og argumenter samt de af Kommissionen fremførte argumenter, henvises til retsmøderapporten.

3 Porto Nogaro, som ikke har bestridt det af Kommissionen anførte omfang af overskridelserne, har til støtte for annullationspåstanden fremsat to anbringender.

4 Porto Nogaro har for det første i stævningen gjort gældende, at Kommissionen, ved først i slutningen af første kvartal 1983 at have givet meddelelse om en beslutning om overførsel og ved at have begrænset overførslen til dette kvartal, afskar selskabet fra muligheden for at drage fordel heraf. Hvis overførslen ikke var blevet begrænset på denne måde, ville der ikke være indtruffet nogen overskridelse i løbet af andet kvartal 1983.

5 Det bemærkes, at sagsøgeren med dette anbringende anfægter gyldigheden af den individuelle beslutning af 2. marts 1983, som har fået fuld retskraft, da den ikke blev anfægtet inden for den i Traktaten fastsatte frist. Det fremgår af Domstolens faste praksis, at en sagsøger ikke under en annullationssag til prøvelse af en individuel beslutning kan påberåbe sig ulovligheden af andre individuelle beslutninger, som er rettet til sagsøgeren, og som er blevet endelige. Det første anbringende kan derfor ikke lægges til grund.

6 For det andet har Porto Nogaro i replikken anført, at Kommissionens manglende reaktion på ansøgningen om overførsel til andet kvartal 1983 kunne opfattes som et stiltiende samtykke, hvorfor de påtalte overskridelser falder bort.

7 Det bemærkes, at i henhold til procesreglementets artikel 42, stk. 2, første afsnit, må nye søgsmålsgrunde og indsigelser ikke fremføres under sagens behandling, medmindre disse støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under skriftvekslingen. Da Porto Nogaro ikke har godtgjort, at det andet anbringende støttes på sådanne momenter, må det afvises fra påkendelse.

8 Det kan herefter fastslås, at påstanden om annullation af den individuelle beslutning af 9. oktober 1985 ikke kan tages til følge.

9 Til støtte for sin påstand om nedsættelse af bøden har Porto Nogaro fremført en række argumenter.

10 Selskabet har for det første anført, at overskridelsen af produktionskvoten for armeringsstål skyldtes, at det havde taget fejl af sine egne produktionstal.

11 Dette argument kan ikke lægges til grund, idet Porto Nogaro ikke kan påberåbe sig sin egen adfærd som begrundelse for sin manglende overholdelse af produktionskvoten.

12 Porto Nogaro har herefter gjort gældende, at det var urimeligt at pålægge bøder for overskridelser i andet kvartal 1983, da sådanne overskridelser kunne være undgået, hvis Kommissionen havde imødekommet ansøgningen om overførsel til andet kvartal 1983 af de uudnyttede kvotedele. Porto Nogaro har anført, at man var berettiget til at antage, at ansøgningen var blevet imødekommet, fordi Kommissionen ikke udtrykkeligt havde afslået den.

13 Det bemærkes, at de anførte argumenter er uholdbare, for så vidt angår armeringsstål. For denne gruppes vedkommende har Kommissionen nemlig kun pålagt bøder for den overskridelse, der ville være indtruffet, hvis Kommissionen havde godkendt overførslen til andet kvartal 1983. Yderligere er argumenterne for handelsstål ubegrundede. Kommissionen nedsatte nemlig Porto Nogaro's kvoter for denne gruppe ved beslutning af 2. marts 1983.

14 Endelig har selskabet påstået bøden nedsat, da det er første gang, det har overtrådt de omhandlede bestemmelser.

15 Hertil bemærkes, at i henhold til artikel 12, stk. 1, i Kommissionens beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1982 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 191, s. 1) fastsættes der en almindelig sats af 75 ECU / t overskridelse, og i henhold til bestemmelsens stk. 2 kan bøden i tilfælde af en ny overtrædelse forhøjes til det dobbelte af dette beløb pr. ton. Det fremgår af bestemmelserne, at den normale bødetakst er på 75 ECU ved den første overskridelse. Det bemærkes yderligere, at bødetaksten kun var fastsat til 50 ECU / t overskridelse på grund af »usikkerheden i andet og tredje kvartal 1983 med hensyn til forlængelsen af kvotesystemet.« Under disse omstændigheder kan Porto Nogaros's sidste argument heller ikke lægges til grund.

16 Der er således ikke grundlag for at nedsætte den Porto Nogaro pålagte bøde.

17 Det kan herefter fastslås, at sagsøgte i det hele vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

18 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen, og dømmes derfor til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Porto Nogaro betaler sagens omkostninger.

Schockweiler Bosco Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. september 1987.

P. Heim
Justitssekretær

F. Schockweiler
Formand for Første Afdeling